

705.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 13 grudnia 1926 r.

w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11-go grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 13 lutego 1924 r.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78 poz. 443), postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6 poz. 46) w brzmieniu, ustalonem usta-

wą z dnia 13 lutego 1924 r., zmieniającą niektóre postanowienia ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6 poz. 46) o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. № 18, poz. 178) — wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 5 ustawy dodaje się, jako ustęp 3-ci, nowy ustęp w brzmieniu następującem:

„Postanowienia ustępu 2 niniejszego artykułu nie mają zastosowania do emerytów wojskowych oraz wdów i sierot po zawodowych wojskowych. U osób tych dokonywa się potrąceń dopuszczalnych w myśl ust. 1 niniejszego artykułu w wysokości, określonej w art. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. № 45 poz. 312) z zaopatrzenia emerytalnego lub odprawy, wypłacanych na zasadzie niniejszej ustawy.”

2) W art. 15 ustawy zamiast słów: „do dnia zawieszenia broni, poprzedzającego zawarcie pokoju” — wstawia się: „do dnia podpisania traktatu pokoju”.

W ustępie drugim tegoż artykułu skreśla się słowo: „zawodowym”.

3) W art. 23 ustawy na końcu dodaje się nowy ustęp w brzmieniu następującem:

„3) gdy emeryt wojskowy został orzeczeniem officerskiego sądu honorowego prawomocnie skazany na wykluczenie z korpusu officerskiego, za czyni popełniony przed wstąpieniem do wojska polskiego, a zwrócony przeciw interesom Narodu Polskiego”.

4) Art. 47 ustawy otrzymuje brzmienie:

„I. Przeniesienie w stan spoczynku zawodowego wojskowego następuje w jednym z poniżej wyszczególnionych przypadków:

A. na własną prośbę:

- a) gdy przekroczył 55 lat życia,
- b) gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego i ukończył 53 lat życia;

B. na własną prośbę lub z urzędu:

- c) jeżeli z powodu ułomności cielesnej, lub z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych, stał się trwale niezdolnym do pełnienia zawodowej służby wojskowej;

C. z urzędu:

- d) gdy przekroczył wiek, przewidziany dla zawodowych wojskowych ustawami o obowiązkach i prawach oficerów oraz szeregowych,
- e) gdy pozostając w stanie nieczynnym z powodu niezdolności do służby, albo z powodu zredukowania etatów, przekroczył termin pozostawania w stanie nieczynnym ustalony ustawami, wskazanemi w punkcie d) niniejszego artykułu,
- f) gdy otrzymał ostateczną opinię ujemną, określoną ustawami o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów.

II. Przeniesienie w stan spoczynku zawodowego wojskowego może być nadto zarządzane na własną prośbę, po ukończeniu przez oficerów — 30 lat, przez podoficerów — 20 lat, zaliczalnych do wystąpi emerytalnej, w tem co do oficerów — najmniej 20 lat, co do podoficerów — najmniej 17 lat faktycznie spędzonych w służbie wojskowej. Uwzględnienie prośby

o przeniesienie w stan spoczynku zależy od decyzji Ministra Spraw Wojskowych”.

5) Artykuł 48 ustawy otrzymuje brzmienie:

„Zawodowemu wojskowemu po nieprzerwanej, co najmniej 10-cio letniej służbie wojskowej, w przypadku:

- a) gdy orzeczeniem oficerskiego sądu honorowego został prawomocnie skazany na karę wykluczenia z korpusu oficerskiego,
- b) gdy wyrokiem sądu wojskowego została prawomocnie orzeczona kara zwolnienia ze służby oficera, albo też kara degradacji podoficera,
- c) gdy wyrokiem sądu wojskowego została prawomocnie orzeczona kara wydalenia z wojska—

może Minister Spraw Wojskowych przyznać zaopatrzenie w wysokości, odpowiadającej temu uposażeniu emerytalnemu, jakiego skazany pobierał, w razie przeniesienia go w stan spoczynku”.

6) Ustęp 1 art. 49 ustawy otrzymuje brzmienie:

„5-cio, 10-cio, 17-to, względnie 20-letni okres służby wojskowej, wymagany w art. 9, 11, 47 i 48 niniejszej ustawy obejmuje faktyczną służbę wojskową, obliczoną według czasu kalendarzowego od dnia jej rozpoczęcia”.

7) W artykule 57 ustawy wstawia się na końcu następujące wyrazy:

„w tym wypadku wstrzymuje się wypłatę uposażenia emerytalnego”.

8) W art. 89 ustęp 1 ustawy skreśla się słowa: „artykułów 23” i w ich miejsce wstawia się słowa: „punkt 1 i 2 art. 23, artykułów”.

9) Art. 100 ustawy otrzymuje brzmienie:

„Zawodowych wojskowych może do końca roku 1930 przenieść w stan spoczynku Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Spraw Wojskowych w jednym z następujących przypadków:

- a) gdy zawodowy wojskowy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego,
- b) gdy oficerowi zawodowemu do granicy wieku, przewidzianej ustawami o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów, brakuje nie więcej niż 7 lat.

Oficerowi, przeniesionemu w stan spoczynku w myśl pkt. b) niniejszego artykułu dolicza się do wysługi emerytalnej czas, jaki mu brakuje do granicy wieku, przewidzianej ustawami o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów”.

10) Art. 101 ustawy otrzymuje brzmienie:

„Zawodowym wojskowym, którzy wstąpili do wojska polskiego najpóźniej do końca roku 1920, przeszli w wojsku polskim co najmniej 5 lat, obliczonych według czasu kalendarzowego, a przed wstąpieniem do wojska polskiego:

- a) służyli w polskich formacjach wojskowych, które zostały uznane przez Państwo, zalicza się do czasu służby czynnej ewentualny czas przerwy między służbą w powyższych formacjach, a wstąpieniem do wojska polskiego, o ile jednak przerwa ta nie nastąpiła wcześniej, niż 1-go czerwca 1917 roku,
- b) pełnili w jednym z b. państw zaborczych służbę samorządową, nieobjętą postanowieniami ustępu 1-go art. 81 niniejszej ustawy

lub oddawali się pracy zawodowej, zaliczonej na zasadzie obowiązujących przepisów do wysługi lat — dolicza się do wysługi emerytalnej czas tej służby lub pracy w całości, lub w części, jednak w ilości, nieprzekraczającej lat 20, a to w razie pozostawania w zaliczalnej do wysługi emerytalnej służbie w wojsku polskim od 5-ciu do 10-ciu lat: 50%, od 10-ciu — 15-tu 75%, ponad 15 lat — 100%.

Kwestję należności opłat w myśl art. 7 ustawy od wymienionych powyżej osób ustali rozporządzenie Rady Ministrów”.

11) Art. 105 ustawy otrzymuje brzmienie:

„Jako służbę w wojsku polskim uważa się również służbę wojskową, odbytą przed dniem 1 listopada 1918 r. w polskich formacjach wojskowych, uznanych przez Państwo, oraz odbytą przed dniem 1 sierpnia 1914 r. służbę w polskich organizacjach wojskowych.

Organizacje wojskowe, przewidziane w ust. 1 niniejszego artykułu określi rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, a służba w nich będzie liczyć się do wysługi emerytalnej tym wojskowym zawodowym, którzy służyli w danej organizacji wojskowej, po ukończeniu 18 lat życia i z tejże organizacji przeszli do służby w polskiej formacji wojskowej lub armji zaborczej.

Do wysługi emerytalnej dolicza się służbę, odbytą w wojsku polskim ochotniczo, lub kontraktowo przed osiągnięciem obywatelstwa Państwa Polskiego, pod warunkami, wymienionymi w ustępie przedostatnim art. 50, niniejszej ustawy.

Służbę, określoną w powyższych ustępach niniejszego artykułu liczy się do wysługi emerytalnej, jeżeli nie zalicza się równocześnie z nią trwającej innej służby, studjów lub pracy zawodowej do wysługi emerytalnej.

Jako służbę wojskową w b. państwach zaborczych uważa się służbę wojskową, odbytą w Rosji przed dniem 1 listopada 1917 r., w Austro-Węgrzech przed dniem 1 listopada 1918 r., a w Niemczech przed dniem 27 grudnia 1918 r.

Za emerytów b. państw zaborczych w rozumieniu niniejszej ustawy, uważa się zawodowych wojskowych, przeniesionych w stan spoczynku przez b. władze zaborcze, a to:

- a) rosyjskie przed dniem 1 listopada 1917 r.,
- b) austro-węgierskie przed dniem 1 listopada 1918 r.,
- c) niemieckie przed dniem 27 grudnia 1918 r.,—

względnie tych b. zawodowych wojskowych b. państw zaborczych, którzy przed terminami wyżej wskazanymi w stan spoczynku nie byli przeniesieni, mieli jednak w myśl ustaw przepisów b. państw zaborczych prawo do zaopatrzenia emerytalnego z tytułu pełnej wysługi lat lub stwierdzonej trwałej niezdolności do służby”.

12) W ustępie 1 art. 108 zamiast wyrazów: „przed końcem 1919 roku”—wstawia się wyrazy: „przed końcem 1920 roku”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister i Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Remocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*
